

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 19 marca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny
w składzie następującym:

Przewodniczący - Sędzia SA Marzanna Góral

Sędzia SA Roman Dzikczek (sprawozdawca)

Sędzia SO (del.) Anna Strączyńska

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2019 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa mBank spółki akcyjnej z siedzibą w Warszawie

przeciwko

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanych

na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie

z 6 listopada 2018 r., sygn. akt I C 1095/18

w przedmiocie wniosku o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty

postanawia:

- 1. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że wstrzymać wykonanie nakazu zapłaty wydanego 16 sierpnia 2018 r. przez Sąd Okręgowy w Warszawie w postępowaniu nakazowym z weksla (sygn. akt I Nc 421/18);**
- 2. rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania zażaleniowego pozostawić Sądowi pierwszej instancji w orzeczeniu kończącym postępowanie.**

Anna Strączyńska

Marzanna Góral

Roman Dzikczek

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 6 listopada 2018 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił wniosek pozwanych o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym z weksla 16 sierpnia 2018 r. wskazując, że pozwani nie uprawdopodobnili narażenia ich na niepowetowaną szkodę w przypadku wykonania nakazu zapłaty, a ponadto, że doszło do naruszenia przepisów warunkujących dopuszczalność wydania nakazu zapłaty, co nastąpiło na podstawie należycie, pod względem formalnym, wypełnionego weksla.

Powyższe postanowienie zostało zaskarżone przez powodów, którzy wnieśli o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uwzględnienie wniosku, a ponadto o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie zawiera usprawiedliwione podstawy.

Skarżący słusznie odwołują się w zażaleniu m. in. do orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 13 września 2018 r. (sygn. akt C-176/17, MoP 2018 nr 20, str. 1077), w którym wskazano, że „[a]rt. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się on przepisom krajowym, (...) pozwalającym na wydanie nakazu zapłaty opartego na wekslu własnym, który stanowi gwarancję wiarytelności powstałej z umowy kredytu konsumenckiego, w sytuacji gdy sąd rozpoznający pozew o wydanie nakazu zapłaty nie jest uprawniony do zbadania potencjalnie nieuczciwego charakteru warunków tej umowy, jeżeli sposób wykonania prawa do wniesienia zarzutów od takiego nakazu nie pozwala na zapewnienie przestrzegania praw, które konsument opiera na tej dyrektywie.”.

Jakkolwiek powyższe orzeczenie zostało wydane w wyniku pytania prejudycjalnego i wiąże przede wszystkim sąd w sprawie, w której zostało zadane, dokonana w nim interpretacja przepisów powinna być uwzględniana

przez wszystkie sądy krajowe (por. doktryny *acte éclairé* i *acte clair*) dla jednolitego stosowania prawa unijnego we wszystkich państwach członkowskich, stanowiącego część krajowego porządku prawnego i służącego urzeczywistnieniu celów Unii Europejskiej (por. art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (wersja skonsolidowana) z 26 października 2012 r. (Dz.Urz.UE.C Nr 326, str. 13)).

Zapewnienie jednolitości stosowania przepisów prawa unijnego wymaga odpowiedniej skuteczności prawa unijnego w państwie członkowskim, któremu służy m. in. reguła interpretacji prawa krajowego zgodnie z prawem wspólnotowym, obejmująca także przepisy zawarte w dyrektywach (art. 288 Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej z 26 października 2012 r. (Dz.Urz.UE.C Nr 326, str. 47)), a których implementacja nie polega jedynie na podejmowaniu czynności legislacyjnych, lecz całokształtu czynności mających na celu transponowanie założeń tego aktu wspólnotowego, mając na uwadze całość norm prawa krajowego i interpretując je w najszerszym możliwym zakresie w świetle brzmienia i celu dyrektywy, aby osiągnąć rezultat przez nią przewidziany (*vide*: uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 14 października 2015 r., sygn. akt III PZP 1/15, Biul. SN 2015 nr 10).

W przypadku wystąpienia konfliktu między przepisem prawa krajowego a normą prawa wspólnotowego, pierwszeństwo przysługuje tej drugiej, a istniejąca kolizję samodzielnie rozstrzyga sąd stosujący prawo, zwracając się w przypadku wątpliwości co do treści prawa wspólnotowego, z pytaniem prejudycjalnym do TSUE (*vide*: uzasadnienie postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 grudnia 2006 r., sygn. akt P 37/05, ZNSA 2007 nr 2, str. 58).

Wprawdzie w niniejszej sprawie, etap postępowania nakazowego, co do którego TSUE przedstawił najistotniejsze zastrzeżenia w postaci ograniczenia kwestii badanej przez sąd do prawidłowości formalnej weksla i uzależnienia dokonania oceny stosunku prawnego wynikającego z umowy o kredyt konsumencki od wniesienia przez pozwanego zarzutów obwarowanych

istotnymi restrykcjami, ostatecznie mogących skutkować ich niewniesieniem („ze względu na przewidziany w tym celu bardzo krótki termin, czy to dlatego, że mogą być zniechęceni do podejmowania obrony ze względu na koszty generowane przez postępowanie sądowe w stosunku do kwoty kwestionowanego długu, czy też dlatego, że nie znają lub nie rozumieją zakresu swoich praw, czy wreszcie ze względu na ograniczoną treść pozwu o wydanie nakazu zapłaty wniesionego przez przedsiębiorcę, a zatem niepełny charakter informacji, którymi dysponują” – *vide*: teza 69 uzasadnienia wyroku w sprawie o sygn. akt C-176/17), została zakończona, ponieważ pozwani wnieśli skutecznie zarzuty, jednakże wciąż w mocy, podlegający wykonaniu w drodze egzekucji, pozostaje wydany na tymże etapie nakaz zapłaty, poprzedzony „postępowaniem” nie zapewniającym przestrzegania praw konsumenta zawartych w Dyrektywie Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich.

Dlatego też pomimo tego, że pozwani nie wykazali, że wykonanie nakazu zapłaty z 16 sierpnia 2018 r. wyrządzi im niepowetowana szkoda, wynikająca z powyższych uwag poważna wątpliwość co do zasadności wydania tego orzeczenia w świetle powołanego prawa wspólnotowego, czyni zasadnym wstrzymanie jego wykonalności na podstawie art. 492 § 3 k.p.c., utożsamiając opisane wyżej podstawy takiego rozstrzygnięcia z jedną z przesłanek uwzględnienia tego wniosku w postaci wskazania na okoliczności, które prowadzą do wyrażenia realnej oceny, że nakaz został wydany niezasadnie.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny orzekł w punkcie pierwszym na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

W przedmiocie kosztów postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c.